

Sygn. akt VII Ua 50/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk (spr.)

Sędziowie: SO Renata Gąsior

SO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2018 r. w Warszawie

sprawy (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z udziałem zainteresowanego G. W. (1)

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez odwołującego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 listopada 2016 roku sygn. akt VI U 53/16

1. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że przyznaje G. W. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 13 października 2014 roku do 31 października 2014 roku w wysokości 100 % podstawy wymiaru oraz zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Renata Gąsior SSO Marcin Graczyk SSO Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 30 listopada 2016 r. po rozpoznaniu sprawy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., z udziałem zainteresowanego G. W. (1) o zasiłek chorobowy, na skutek odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 listopada 2015 roku nr: (...), oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

G. W. (1) był pracownikiem (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. W dniu 10 października 2014 r. był umówiony na spotkanie z klientem. Ubezpieczony przechodząc z parkingu do siedziby klienta doznał urazu kolana (noga obsunęła mu się z krawężnika i skrzył kolano). W trakcie spotkania ubezpieczony odczuwał ból. Z tych względów, po zakończeniu spotkania skontaktował się z przychodnią, celem umówienia wizyty u lekarza. Podczas próby zapisania się do lekarza został poinformowany, że wizyta u ortopedy będzie możliwa dopiero za 2 dni. Jednocześnie konsultant placówki poinformował go o możliwości skorzystania z konsultacji w ramach ostrego dyżuru. Wobec tego ubezpieczony skorzystał z infolinii szpitalnej i powiedział, że urazu doznał kilka dni wcześniej, a ból nadal się utrzymuje. Powyższe skutkowało tym, iż G. W. (1) został przyjęty przez ortopedę jeszcze tego samego dnia. Ubezpieczonemu założono mu ortezę. Następnie zlecono mu rehabilitację.

Pracodawca uznał zdarzenie z dnia 10 października 2014 r. za wypadek przy pracy. Organ rentowy odmówił jednak ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Od powyższej decyzji ubezpieczony nie złożył odwołania do Sądu.

W dniu 3 lutego 2016 r. płatnik składek, tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 listopada 2015 r. odmawiającej G. W. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 13 października 2014 r. do 27 października 2014 r. Skarżący wniósł o zmianę ww. decyzji i przyznanie G. W. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 13 października do 27 października 2014 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów oraz na podstawie zeznań zainteresowanego G. W. (1), które w zakresie okoliczności zdarzenia z dnia 10 października 2014 r. uznane zostały za wiarygodne.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1242), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje między innymi zasiłek chorobowy - dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Z kolei stosownie do art. 3 ust. 1 ww. ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż wypadkiem przy pracy w rozumieniu ww. przepisu jest zdarzenie, które jednocześnie spełnia następujące kryteria: jest nagłe, wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć oraz pozostaje w związku z pracą. Związek z pracą dotyczy zdarzeń powstałych w czasie wykonywania przez pracownika czynności związanych chociażby pośrednio z realizacją celów pracodawcy. Związek zdarzenia z pracą nie musi mieć charakteru przyczynowo-skutkowego - praca nie musi być przyczyną zdarzenia, a za wypadki przy pracy można uznać takie zdarzenia, które pozostają z nim w związku miejscowym, czasowym bądź funkcjonalnym. W ramach tego związku dla stwierdzenia, że nagłe zdarzenie spowodowane przyczyną zewnętrzną jest wypadkiem przy pracy wystarczające jest ustalenie, że nastąpiło ono podczas lub w związku z prawidłowym wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych bez potrzeby badania, czy wykonywanie tych czynności było zgodne z interesem pracodawcy. Co do zasady, dla uznania danego zdarzenia za wypadek przy pracy może wystarczać występowanie miejscowego bądź czasowego związku zdarzenia z pracą. Podstawy takiej kwalifikacji prawnej zdarzenia nie stanowi jednak stwierdzenie związku miejscowego i czasowego, lecz domniemanie, że ze względu na okoliczności czasu i

miejsca wypadku pozostaje on w związku z pracą. Związek miejscowy i czasowy wypadku z pracą sprowadza się do czasowego (zdarzenie wystąpiło w czasie pracy) bądź miejscowego (zdarzenie nastąpiło w miejscu świadczenia pracy) powiązania przyczyny zewnętrznej doznanego uszczerbku na zdrowiu z faktem wykonywania przez pracownika określonych czynności. Czasowy i miejscowy związek wypadku z pracą oznacza, że pracownik doznał uszczerbku na zdrowiu w miejscu i czasie, kiedy pozostawał w sferze interesów pracodawcy. Związek z pracą może jednak zostać zerwany, co ma miejsce wówczas, gdy pracownik w przeznaczonym na pracę czasie wykonywał np. czynności dla celów prywatnych, w czasie gdy uległ wypadkowi. Zerwanie związku z pracą zachodzi wtedy, gdy pracownik bez usprawiedliwienia nie wykonuje pracy w czasie lub w miejscu, w którym pracę powinien wykonywać, bądź podejmuje inne czynności, które ze świadczeniem pracy nie pozostają w związku.

Nadto Sąd Rejonowy powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego zaznaczył, że uszkodzenie ciała doznane przy wykonywaniu czynności należących do obowiązków pracownika uznawane za wypadek przy pracy, stanowi nieoczekiwane i krótkotrwale zakłócenie układu fizycznego i jest zdarzeniem nagłym. Jeżeli zdarzenie nie jest nagłe, to mimo spełniania wszystkich pozostałych cech wypadku chronionego, nie stanowi tytułu do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego.

Sąd Rejonowy wskazał, że w definicji wypadku przy pracy znajduje się element wiążący wypadek (zdarzenie) z przyczyną zewnętrzną, przy czym ustawodawca nie wyjaśnia, co oznacza zewnętrzność przyczyny wypadku. Na podstawie jedynie cechy zewnętrzności przypisywanej potocznie można wnosić, że chodzi o przyczynę znajdującą się poza zdarzeniem, działającą z zewnątrz, a nie o czynnik tkwiący wewnątrz, w istocie zdarzenia.

Ponadto Sąd Rejonowy przytoczył uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 roku, sygn. akt III PO 15/62, w której wyjaśniono, że elementu definicji wypadku ujętego jako "przyczyna zewnętrzna" nie należy rozumieć dosłownie, lecz jako konieczność, by w zespole przyczyn rozstrzygających o szkodliwym skutku była również przyczyna zewnętrzna, bez której zdarzenie nie nastąpiłoby. Inaczej mówiąc, by skutek nie był wyłącznie rezultatem zadziałania przyczyn wewnętrznych, rozumianych zawsze jako znajdujące się wewnątrz organizmu pracownika (samoistne schorzenia).

Sąd Rejonowy przytaczając także poglądy doktryny i judykatury zaznaczył, że bez wystąpienia przyczyny zewnętrznej nagłe zdarzenie nie przybierze postaci wypadku w rozumieniu ustawy, a jeżeli przyczyna zewnętrzna nie wypłynie ze sfery zagrożenia, jakie stwarza praca, zdarzenie nie nabierze przymiotu wypadku przy. Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu. Obecnie właściwe jest stwierdzenie, że jest to czynnik powodujący wypadek i wyzwalający w jego toku czynnik zewnętrzny powodujący uraz lub śmierć. W każdym razie może to być uszkadzające ciało zadziałanie sił przyrody, narzędzia pracy, maszyny, spadającego przedmiotu, czyn innej osoby, lecz także zawiniona lub mimowolna czynność samego poszkodowanego, np. potknięcie się, odruch, upadek, nawet na gładkiej powierzchni itp., byle nie istniały podstawy do ustalenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem pracownika łączącym się np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności wskazał, że decyzja organu rentowego o odmowie przyznania G. W. (1) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy nie została zaskarżona odwołaniem do właściwego sądu. Pomimo tego, w ocenie Sądu Rejonowego istniały podstawy do zbadania czy zdarzenie z dnia 10 października 2014 r. było wypadkiem przy pracy i czy w konsekwencji ubezpieczonemu przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego. Sąd Rejonowy podkreślił, iż zdarzenie z udziałem ubezpieczonego miało miejsce w czasie wykonywania przez niego obowiązków zawodowych i miało charakter nagły. W toku procesu odwołujący płatnik nie wniósł jednak o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, celem ustalenia czy niezdolność do pracy ubezpieczonego miała bezpośredni związek ze zdarzeniem z dnia 10 października 2014 r., a równocześnie dla jednoznacznego ustalenia, czy zdarzenie to było wywołane przyczyną zewnętrzną. Wprawdzie G. W. (1) zeznał, że wcześniej nie odczuwał żadnych dolegliwości ze strony kolana, które miało ulec urazowi, to jednak okoliczność ta, w ocenie Sądu Rejonowego, pozostała w sposób jednoznaczny nieudowodniona. Pełnomocnik odwołującej, poza wnioskiem do dopuszczenia dowodu z dokumentacji

lekarskiej, nie zgłosił żadnych dodatkowych wniosków dowodowych, w tym w szczególności dowodu z opinii biegłego lekarza określonej specjalności, celem ustalenia czy uraz ubezpieczonego był wywołany przyczyną zewnętrzną i czy niezdolność do pracy w zakwestionowanym przez ZUS okresie była wywołana urazem jakiego miał doznać ubezpieczony 10 października 2014 roku. Okoliczność ta, w ocenie Sądu Rejonowego winna podlegać ustaleniu w oparciu o wiadomości specjalne. Sama analiza dokumentacji medycznej, nawet mając dodatkowo na uwadze zeznania ubezpieczonego (zainteresowanego) i świadka nie mogły stanowić wystraszającego dowodu na to, że niezdolność do pracy G. W. (1) była bezpośrednio spowodowana zdarzeniem z dnia 10 października 2014 roku (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 30 listopada 2016 r. wraz z uzasadnieniem, k.147,151-154 tom I a.s.).

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła odwołująca(...)sp. z o.o., zaskarżając wyrok w całości.

Odwołująca wyrokowi Sądu I instancji zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego, tj.:

1) art. 233 k.p.c. w zw. z art 227 k.p.c. poprzez nieustalenie, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tj. nieustalenie, czy zdarzenia wskazane w protokole powypadkowym nr (...) miały rzeczywiście charakter „stwierdzeń nieuzasadnionych” w rozumieniu 22 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku poz. 1242 ze zm.), na którą to okoliczności powołał się Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w decyzji z dnia 23 listopada 2015 roku, odmawiając prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 13 października 2014 roku do 27 października 2014 roku w wysokości 100% zasiłku chorobowego;

2) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego i zaniechanie dążenia do prawidłowego wyjaśnienia sprawy;

3) art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 232 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych istoty sprawy i niedokonanie ustaleń, czy w przedmiotowej sprawie zaistniała przyczyna zewnętrzna, która stanowi o wypadku przy pracy a poprzestanie na otwartym stwierdzeniu, że nie jest ta okoliczność do końca wiadoma;

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1) art. 22 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego niezastosowanie i nieustalenie czy w sprawie zachodzą przesłanki wskazane w przywołanym powyżej przepisie, na którym została oparta decyzja ZUS (...) Oddział w W. z dnia 23 listopada 2015 roku - będące konsekwencją zarzutu pkt 1 ppkt 1) niniejszej apelacji;

2) art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że zdarzenie z dnia 10 października 2014 roku nie było wypadkiem przy pracy - będące konsekwencją zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, o którym mowa w pkt 1 ppkt 3) powyżej.

Wskazując na powyższe zarzuty odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 23 listopada 2015 roku, znak (...)poprzez przyznanie G. W. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 13 października 2014 r., do dnia 27 października 2014 r. oraz zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów procesu za obie instancje, według norm przepisanych (apelacja odwołującej z dnia 17 stycznia 2017 r., k157-164 tom I a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Nim jednak Sąd Okręgowy uzasadni wskazane stanowisko co do meritum, wskazać należy, że w myśl art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Tym samym w granicach zaskarżenia sąd odwoławczy jest uprawniony do merytorycznego rozpoznania sprawy. Oznacza to, że może dokonywać własnych ustaleń faktycznych prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym w I instancji (art. 381 i 382 k.p.c.). Do przyjętych ustaleń faktycznych może zastosować właściwe przepisy prawa materialnego niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, będąc ewentualnie związany oceną prawną lub uchwałą Sądu Najwyższego (art. 386 § 6, art. 398²⁰ i 390 § 2 k.p.c.). Nadto Sąd odwoławczy nie jest związany przedstawionymi w apelacji zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go jedynie zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2004 r., I CZ 40/04, wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2007 r., II PK 318/06). Te natomiast, na gruncie rozpoznawanej sprawy, wskazywały na niekompletność ustaleń Sądu I instancji, co do charakteru schorzeń ubezpieczonego, w tym przede wszystkim ich związku z wydarzeniem z dnia 10 października 2014 r. Tak więc Sąd Okręgowy był uprawniony do poczynienia własnych wszechstronnych ustaleń w tym przedmiocie, zarówno przy uwzględnieniu twierdzeń stron, jak i wszelkich niezbędnych dowodów.

Trafnie wskazał Sąd I instancji, iż istota sporu sprowadzała się w sprawie do ustalenia czy zdarzenie z dnia 10 października 2014 r. było wypadkiem przy pracy. Słusznie też Sąd Rejonowy przyjął, że prawomocna decyzja organu rentowego o odmowie przyznania G. W. (1) prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy nie stanowiła przeszkody do zbadania czy zdarzenie z dnia 10 października 2014 r. było wypadkiem przy pracy i czy w konsekwencji ubezpieczonemu przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego. Zasadnie również Sąd Rejonowy przywołał definicję wypadku przy pracy i wskazał na jej elementy, których łączne spełnienie daje możliwość uznania zdarzenia za wypadek o takim charakterze. Zatem, w ślad za Sądem Rejonowym należy wskazać, iż wypadkiem przy pracy jest zdarzenie nagle wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć oraz pozostające w związku z pracą. Nagłość zdarzenia oraz to, iż doszło do niego w czasie wykonywania przez ubezpieczonego obowiązków zawodowych pozostawały w sprawie bezsporne. Organ rentowy odmawiając przyznania ubezpieczonemu zasiłku chorobowego kwestionował przyczynę zewnętrzną. Nadto, w ocenie organu rentowego brak było jednoznacznych podstaw do uznania, że niezdolność do pracy G. W. (1) była następstwem rzeczonego zdarzenia.

Sąd Rejonowy wprawdzie zaznaczył, iż rozstrzygnięcie powyższej kwestii wymagało wiadomości specjalnych, niemniej jednak nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego z uwagi na brak wniosku dowodowego w tym zakresie. W orzecznictwie przyjmuje się, że jeżeli uzyskanie wiadomości specjalnych zapewnia wyłącznie opinia biegłego, a przeprowadzenie przez sąd z urzędu tego dowodu stanowi jedyny sposób przeciwdziałania niebezpieczeństwu oczywiście nieprawidłowego, podważającego funkcję procesu rozstrzygnięcia sprawy, to niedopuszczenie dowodu z takiej opinii z uwagi na brak odpowiedniej inicjatywy dowodowej samej strony stanowi naruszenie art. 232 k.p.c. Przy czym nawet fakt, iż strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w tej szczególnej sytuacji, nie powinien zwalniać Sądu z dążenia do prawidłowego wyjaśnienia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2010 r. I CSK 199/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r., II PK 266/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 września 2015 r., I ACa 34/15).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy za zasadny uznał zarzut podniesiony w apelacji dotyczący naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego i zaniechanie dążenia do prawidłowego wyjaśnienia sprawy.

Wobec tego, uznając konieczność uzupełnienia materiału dowodowego Sąd Okręgowy, dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy, celem ustalenia czy u G. W. (1) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 10 października 2014 r. doszło do naruszenia sprawności organizmu z przyczyny zewnętrznej czy też przyczyny wewnętrznej warunkowanej jego stanem zdrowia (protokół z rozprawy z dnia 26 lipca 2017 r., k.194 tom I a.s., postanowienie z dnia 14 września 2017 r., k. 201 tom II a.s.).

W opinii z dnia 2 października 2017 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii K. K. rozpoznał u G. W. (1) stan po skręceniu prawego stawu kolanowego, po leczeniu nieoperacyjnym. Biegły zaakcentował, że uszkodzenia stawu kolanowego nie mogły powstać samoistnie. Jego zdaniem, do urazu mogło dojść w okolicznościach podawanych przez ubezpieczonego, tj. w wyniku osunięcia się stopy na krawężniku. Po analizie dokumentacji medycznej oraz w wyniku przeprowadzonego badania ubezpieczonego biegły uznał, że niezdolność do pracy w okresie od 13 października 2014 r. do 27 października 2014 r. była związana z wypadkiem przy pracy w dniu 10 października 2014 r. (opinia biegłego ortopedy z dnia 2 października 2017 r., k.209 r.).

Sąd Okręgowy podzielił wnioski sformułowane przez biegłego uznając, że opinia ta jest rzetelna, a także jasno i szczegółowo umotywowana. Nadto żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń opinii biegłego (k.219,227 tom II a.s.).

Apelacja okazała się zatem, zdaniem Sądu Okręgowego, zasadna. Brak jest w sprawie podstaw do kwestionowania ustaleń postępowania powypadkowego, w tym w zakresie uznania istnienia związku zdarzenia z pracą i uznania go za wypadek przy pracy. Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzone na etapie postępowania odwoławczego uzupełniające postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny wykazało, że uraz stawu kolanowego został spowodowany przyczyną zewnętrzną.

W tym miejscu należy przypomnieć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. W świetle wspomnianej wyżej definicji oraz mając na względzie ustalony w sprawie stan faktyczny, w tym przede wszystkim opinię biegłego z zakresu ortopedii Sąd Okręgowy uznał, iż zdarzenie z 10 października 2014 r. było wypadkiem przy pracy w rozumieniu ww. ustawy.

W niniejszej sprawie zastosowanie więc miały przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a w szczególności jej art. 6 ust 1 pkt 1, który stanowi, iż ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy, przysługuje zasiłek chorobowy. Zgodnie z brzmieniem art. 9 ust 1 i 2 tej ustawy, zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru kwoty będącej podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie wypadkowe.

Mając powyższe na uwadze po uznaniu wniesionej apelacji za zasadną i przyjęciu istnienia zewnętrznej przyczyny zdarzenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 i art. 477¹⁴ § 2 zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzje przyznając G. W. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 13 października 2014 r. do 31 października 2014 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Jednocześnie, na podstawie art. 98 i art. 99 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804), Sąd Okręgowy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 i art. 99 k.p.c., zasądzając od organu rentowego na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą. Wysokość tej kwoty została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804).

SSO Renata Gąsior SSO Marcin Graczyk (spr.) SSO Agnieszka Stachurska

Zarządzenie: (...)